

Înălțarea Domnului la ceruri

Omilie a Sfântului Josemaría la sărbătoarea Înălțării Domnului la cer, predicată pe 19 mai 1966 și publicată în „E Cristos care trece”.

24.05.2025

Liturghia ne pune în fața ochilor, încă o dată, ultimul dintre misterele vieții lui Isus Cristos între oameni: Înălțarea Sa la ceruri. De la nașterea Lui la Betleem, s-au întâmplat multe lucruri: L-am găsit în iesle, adorat de către păstori și regi; L-am contemplat

în anii lungi de muncă tăcută în Nazaret; L-am însoțit prin toate ținuturile Palestinei, propovăduind oamenilor Împărăția lui Dumnezeu și făcând bine tuturor. Și mai târziu, în zilele Patimilor Sale, am suferit când am văzut cum îl acuzau, cu ce cruzime îl maltratau, cu câtă ură îl răstigneau.

Durerea a fost urmată de bucuria luminoasă a Învierii. Ce fundament mai clar și mai ferm pentru credința noastră! Nu ar trebui să ne mai îndoim. Dar poate, ca și Apostolii, suntem încă slabi și, în această zi a Înălțării Domnului, îl întrebăm pe Cristos: *Doamne în acest timp vei restabili împărăția lui Israel?*; este acum când vor dispărea, definitiv, toate nedumeririle și toate mizeriile noastre?

Domnul ne răspunde urcând la ceruri. La fel ca și Apostolii, rămânem undeva între uimire și

tristețe când vedem că ne părăsește. Nu este ușor, de fapt, să te obișnuiești cu absența fizică a lui Isus. Mă emoționează să-mi amintesc că, într-o laudă de iubire, a plecat și a rămas; s-a dus la Cer și ni se dăruiește ca hrană în Sfânta Ostie. Ne este dor, însă, de cuvântul Lui uman, de felul Lui de a acționa, de a privi, de a zâmbi, de a face binele. Am vrea să-L privim din nou de aproape, când obosit fiind de călătorie, S-a așezat la fântână, când a plâns la moartea lui Lazăr, când se roagă îndelung, când simte milă de mulțime.

Mereu mi s-a părut logic și m-a umplut de bucurie că Preasfânta Umanitate a lui Isus Cristos se înalță la slava Tatălui, dar cred și că această tristețe, specifică zilei Înălțării Domnului, este un semn al iubirii pe care o simțim față de Isus, Domnul nostru. El, fiind Dumnezeu adevărat, S-a făcut om, om adevărat, carne din carnea noastră și sânge din sângele

nostru. Și se desparte de noi, pentru a merge la cer. Cum să nu-I ducem lipsa?

Relația noastră cu Isus Cristos prezent în Pâine și în Cuvânt

Dacă știm să contemplăm misterul lui Cristos, dacă ne străduim să-L vedem cu ochi curați, ne vom da seama că este posibil și acum să ne apropiem în mod intim de Isus, în trup și în suflet. Cristos ne-a marcat clar calea: prin Pâine și prin Cuvânt, hrănindu-ne cu Euharistia și cunoscând și împlinind ceea ce El a venit să ne învețe, în timp ce vorbim cu El în rugăciune. *Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu rămâne în Mine și Eu în el. Cine cunoaște poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește, iar cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui.*

Nu sunt doar promisiuni. Ele sunt miezul, realitatea unei vieți

autentice: viața harului, care ne împinge să ne relaționăm personal și direct cu Dumnezeu. *Dacă păziți poruncile Mele, rămâneți în iubirea Mea așa cum Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în iubirea Lui.* Această afirmație a lui Isus, în discursul de la Cina cea de Taină, este cel mai bun preambul pentru ziua Înălțării. Cristos știa că era necesar ca El să plece; pentru că, într-un mod misterios pe care nu-l putem înțelege, după Înălțare va veni – într-o nouă revărsare a Iubirii divine – a treia Persoană a Preasfintei Treimi: *vă spun adevărul: este mai bine pentru voi ca Eu să plec, pentru că, dacă nu mă duc, Mângâietorul nu va veni la voi; însă, dacă mă duc, îl voi trimite la voi.*

S-a dus și ni-l trimite pe Duhul Sfânt, care ne conduce și ne sfințește sufletul. Când Mângâietorul acționează în noi, confirmă ceea ce ne-a anunțat Cristos: că suntem copii

ai lui Dumnezeu; căci nu am primit *un duh de sclavie, ca să ne fie din nou teamă, ci ați primit Duhul înfierii prin care strigăm: „Abba, Tată!”*.

Vedeți? Este acțiunea trinitară în sufletele noastre. Fiecare creștin are acces la această sălășluire a lui Dumnezeu în intimitatea ființei sale, dacă corespunde harului care face posibilă unirea noastră cu Cristos în Pâine și în Cuvânt, în Ostia Sfântă și în rugăciune. Biserica ne aduce în atenție în fiecare zi realitatea Pâinii vie și îi dedică două dintre marile sărbători ale anului liturgic: Joia Mare și *Corpus Christi*. În această zi a Înălțării Domnului, ne vom opri asupra relației noastre cu Isus, ascultând cu atenție Cuvântul Său.

Viața de rugăciune

O rugăciune către Dumnezeuul vieții mele. Dacă Dumnezeu este viață pentru noi, nu ar trebui să ne mire că existența noastră de creștini trebuie

să fie împletită cu rugăciunea. Dar să nu credeți că rugăciunea este un act care se face și apoi se părăsește. *Cel drept își găsește plăcerea în legea Domnului și la legea Lui cugetă ziua și noaptea.* Dimineața mă gândesc la Tine; iar seara se înalță spre Tine rugăciunea mea ca fumul de tămâie. Întreaga zi poate fi un timp de rugăciune: din noapte până dimineață și de dimineață până seara. Ba mai mult: așa cum ne amintește Sfânta Scriptură, și somnul trebuie să fie rugăciune.

Amintiți-vă ce ne spun Evangheliile despre Isus. Uneori își petrecea toată noaptea într-un colocviu intim cu Tatăl Său. Cum a câștigat inimile discipolilor această imagine a lui Cristos rugându-Se! După ce au contemplat această atitudine constantă a Învățătorului, ei L-au întrebat: *Domine, doce nos orare,* Doamne, învață-ne să ne rugăm așa.

Sf. Paul –*orationi instantes*, stăruieți în rugăciune, scrie– răspândește peste tot exemplul viu al lui Cristos. Iar Sfântul Luca, cu o expresie concisă, retratează modul de a acționa al primilor creștini: *însuflețiți de același duh, ei stăruiau împreună în rugăciune.*

Caracterul de bun creștin se dobândește, cu ajutorul harului, în forja rugăciunii. Și această hrană a rugăciunii, pentru că este viață, nu se dezvoltă într-un singur mod. Inima se va descărca de obicei prin cuvinte, în acele rugăciuni vocale pe care însuși Dumnezeu ni le-a învățat, *Tatăl nostru*, sau îngerii Lui, *Bucură-te, Maria*. Alteori vom folosi rugăciuni probate în timp, în care s-a revărsat evlavia a milioane de frați în credință: cele din liturgie –*lex orandi*–, cele care s-au născut din patosul unei inimi îndrăgostite, precum atâtea antifone mariane: *Sub*

*tuum praesidium..., Memorare...,
Salve Regina...*

În alte ocazii ne vor fi deajuns două sau trei expresii, îndreptate spre Domnul ca o săgeată, *iaculata*: invocație scurtă, pe care le învățăm din citirea atentă a istoriei lui Cristos: *Domine, si vis, potes me mundare*, Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți; *Domine, tu omnia nosti, tu scis quia amo te*, Doamne, Tu știi toate, Tu știi că Te iubesc; *Credo, Domine, sed adiuva incredulitatem meam*, cred, Doamne, ajută necredinței mele, întărește credința mea; *Domine, non sum dignus*, Doamne, nu sunt vrednic; *Dominus meus et Deus meus*, Domnul meu și Dumnezeuul meu!... Sau alte fraze, scurte și afectuoase, care izvorăsc din fervoarea interioară a sufletului și răspund unei circumstanțe specifice.

Viața de rugăciune trebuie să se întemeieze și pe niște momente zilnice, dedicate exclusiv relației cu Dumnezeu; momente de colocviu tăcut, lângă Tabernacol ori de câte ori este posibil, pentru a-I mulțumi Domnului pentru această așteptare – atât de singur! – timp de douăzeci de secole. Rugăciunea mentală este acel dialog cu Dumnezeu, de la inimă la inimă, în care intervine întregul suflet: inteligența și imaginația, memoria și voința. O meditație care contribuie la a da valoare supranaturală vieții noastre sărmâne, vieții noastre obișnuite de zi cu zi.

Mulțumită acestor momente de meditație, rugăciunilor vocale, invocațiilor scurte, vom ști să ne transformăm ziua, cu naturalețe și fără spectacol, într-o continuă laudă adusă lui Dumnezeu. Ne vom menține în prezența Lui, așa cum cei îndrăgostiți își îndreaptă în mod

continuu gândurile către persoana pe care o iubesc, iar toate acțiunile noastre –chiar și cele mai mici– se vor umple de eficacitate spirituală.

De aceea, atunci când un creștin pornește pe această cale a contactului neîntrerupt cu Domnul – și este o cale pentru toată lumea, nu o cale pentru privilegiați–, viața interioară crește, sigură și fermă; și se consolidează în om acea luptă, blândă și exigentă în același timp, de a realiza pe deplin voința lui Dumnezeu.

Din viața de rugăciune putem înțelege cealaltă temă pe care sărbătoarea de astăzi ne-o propune: apostolatul, a pune în practică învățăturile lui Isus, transmise discipolilor Săi cu puțin timp înainte de a se înălța la ceruri: *îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria și până la marginile pământului.*

Apostolat, co-răscumpărare

Cu minunata normalitate a divinului, sufletul contemplativ se umple de zel apostolic: *s-a înfierbântat în mine inima mea și în cugetul meu a izbucnit focul*. Ce foc este acesta dacă nu cel despre care a vorbit Cristos: *foc am venit să arunc pe pământ și ce altceva vreau decât să se aprindă?*. Foc de apostolat care se întărește prin rugăciune: nu există cale mai bună decât aceasta pentru a desfășura, în lungul și în latul lumii, acea luptă pașnică la care fiecare creștin este chemat să participe: să împlinească ceea ce lipsește suferințelor lui Cristos.

Isus S-a dus la ceruri, spuneam. Dar creștinul poate, în rugăciune și în Euharistie, să-L trateze așa cum L-au tratat primii doisprezece, să se aprindă de zelul lor apostolic, ca să facă cu El o slujire de mântuire, care înseamnă a semăna pacea și bucuria.

A sluji, deci: apostolatul nu este altceva. Dacă ne bazăm exclusiv pe propriile noastre forțe, nu vom realiza nimic pe plan supranatural; fiind instrumente ale lui Dumnezeu, vom reuși totul: *toate le pot în Cel care mă întărește*. Dumnezeu, în bunătatea Sa infinită, a dispus folosirea acestor instrumente inepte. Așadar, apostolul nu are alt scop decât acela de a-L lăsa pe Domnul să lucreze, de a se arăta pe deplin disponibil, pentru ca Dumnezeu să poată duce la îndeplinire –prin creaturile Sale, prin sufletul ales– lucrarea Lui mântuitoare.

Apostol este creștinul care se simte altoit în Cristos, identificat cu Cristos, prin Botez; capacitat să lupte pentru Cristos, prin Sfântul Mir; chemat să-L slujească pe Dumnezeu prin acțiunea sa în lume, prin preoția comună a credincioșilor, care conferă o anumită participare la preoția lui Cristos, care –fiind în mod esențial

distinctă de cea care constituie preoția ministerială– capacitează pentru a participa la cultul Bisericii și pentru a-i ajuta pe oameni în drumul lor către Dumnezeu, cu mărturia cuvântului și a exemplului, prin rugăciune și ispășire.

Fiecare dintre noi trebuie să fie *ipse Christus*. El este singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni; și noi ne alăturăm Lui pentru a oferi, împreună cu El, toate lucrurile Tatălui. Vocația noastră de fii ai lui Dumnezeu, în mijlocul lumii, ne cere să nu căutăm doar sfințenia noastră personală, ci să mergem pe cărările pământului, pentru a le transforma în poteci care, prin mijlocul obstacolelor, să conducă sufletele la Domnul; să participăm ca cetățeni obișnuiți la toate activitățile temporale, astfel încât să fim drojdia care să facă să dospească întregul aluat.

Cristos S-a înălțat la ceruri, dar a transmis oricărei ființe umane oneste posibilitatea concretă de a fi răscumpărată. Sfântul Grigore cel Mare se referă la această mare temă creștină cu cuvinte incisive: *Pleca Isus spre locul de unde era, și se întorcea din locul unde continua să locuiască. Într-adevăr, în momentul în care se înălța la Cer, unea Cerul și pământul cu divinitatea Sa. În sărbătoarea de astăzi se cuvine să evidențiem solemn faptul că a fost șters decretul care ne condamna, judecata care ne făcea subiecți de corupție. Naturii căreia i-au fost adresate cuvintele „pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Gen 3,19), aceeași natură s-a înălțat astăzi la Cer cu Cristos.*

Nu mă voi obosi să repet, așadar, că lumea poate fi sfințită; că ține mai ales de noi, creștinii, să facem aceasta, curățind-o de ocaziile de păcat cu care noi, oamenii, o

desfigurăm și să o oferim Domnului precum o ostie spirituală, prezentabilă și demnă cu harul lui Dumnezeu și cu efortul nostru. Strict vorbind, nu se poate spune că există realități nobile care sunt exclusiv profane, odată ce Cuvântul a dorit să-și asume o natură umană integrală și să consacre pământul cu prezența Sa și cu lucrarea mâinilor Sale. Marea misiune pe care am primit-o la Botez este co-răscumpărarea. Ne constrânge iubirea lui Cristos, să luăm pe umerii noștri o parte din această sarcină divină de a salva sufletele.

Priviți: Răscumpărarea care a fost împlinită când Isus a murit în rușinea și în slava Crucii, *scandal pentru iudei și nebunie pentru păgâni*, va continua să fie îndeplinită prin voia lui Dumnezeu până când va sosi ceasul Domnului. Nu este compatibil să trăim conform Inimii lui Isus Cristos și să nu ne simțim trimiși,

asemenea Lui, *peccatores salvos facere*, pentru a-i mântui pe cei păcătoși, convinși că noi înșine trebuie să ne încredem mai mult pe zi ce trece în milostivirea lui Dumnezeu. De aici și dorința vehementă de a ne considera răscumpărători împreună cu Cristos, de a mântui toate sufletele împreună cu El, pentru că suntem, vrem să fim *ipse Christus*, însuși Isus Cristos, iar El *S-a dat pe Sine însuși ca răscumpărare pentru toți*.

Avem o misiune uriașă în față. Nu este loc de pasivitate, pentru că Domnul ne-a declarat în mod expres: *neguțătoriți cu ele până ce voi veni* . În timp ce așteptăm întoarcerea Domnului, care va lua din nou în posesie deplină Împărăția Sa, nu putem sta cu mâinile în sân. Extinderea Împărăției lui Dumnezeu nu este doar misiunea oficială a membrilor Bisericii care îl reprezintă pe Cristos, deoarece aceștia au primit

de la El puterile sacre. *Vos autem estis corpus Christi*, și voi sunteți trupul lui Cristos, ne spune Apostolul, cu mandatul specific de a negocia până la capăt.

Mai sunt atât de multe de făcut. Oare nu s-a făcut nimic în douăzeci de secole? S-a muncit mult în tot acest timp; nu consider că este obiectiv sau cinstit ca unii să disprețuiască munca celor care ne-au precedat. În douăzeci de secole s-a făcut o muncă uriașă și, adesea, foarte bine făcută. Alteori au fost greșeli și regresii în trecut, la fel ca și acum sunt eșecuri, frică și timiditate, dar în același timp nu lipsește curajul și generozitatea. Dar familia umană se reînnoiește în mod constant; în fiecare generație este necesar să continuăm cu efortul de a-l ajuta pe om să-și descopere măreția vocației sale de fiu al lui Dumnezeu, este necesar să se inculce mandatul iubirii față de Creator și față de aproapele nostru.

Cristos ne-a învățat, definitiv, calea acelei iubiri pentru Dumnezeu: apostolatul este iubire de Dumnezeu, care se revarsă, dându-se celorlalți. Viața interioară presupune creșterea în unirea cu Cristos, prin Pâine și Cuvânt. Iar dorința de apostolat este manifestarea exactă, adecvată, necesară, a vieții interioare. Când se gustă dragostea lui Dumnezeu, se *simte* greutatea sufletelor. Nu se poate disocia viața interioară și apostolatul, așa cum nu se poate despărți în Cristos ființa sa de Dumnezeu-Om și misiunea Sa de Răscumpărător. Cuvântul a vrut să se întrupeze pentru a-i salva pe oameni, pentru a-i face una cu El. Acesta este motivul venirii Lui în lume: *pentru noi și pentru mântuirea noastră, S-a coborât din cer, ne rugăm în Crez.*

Pentru creștin, apostolatul este firesc: nu este ceva adăugat, juxta pus, exterior activității lui zilnice, ocupației lui profesionale.

Am spus-o fără încetare, de când Domnul a vrut să ia ființă Opus Dei! Este vorba despre sfințirea muncii obișnuite, de a se sfinți pe sine în acea slujbă și de sfințirea altora prin exercitarea propriei profesii, fiecare în starea lui proprie.

Apostolatul este ca respirația creștinului: un copil al lui Dumnezeu nu poate trăi fără acea bătaie spirituală a inimii. Sărbătoarea de astăzi ne amintește că râvna pentru suflete este o poruncă iubitoare a Domnului, care, înălțându-Se la slava Sa, ne trimite ca martori ai Săi în întreaga lume. Mare este responsabilitatea noastră: pentru că a fi martor al lui Cristos înseamnă, înainte de toate, a încerca să ne comportăm conform învățaturii Sale, a lupta astfel încât conduita noastră să-L amintească pe Isus, să evoce figura sa iubitoare. Trebuie să ne purtăm în așa fel încât ceilalți să poată spune, când ne văd: acesta este

creștin, pentru că nu urăște, pentru că știe să înțeleagă, pentru că nu este fanatic, pentru că este mai presus de instincte, pentru că se dăruiește, pentru că dă dovadă de sentimente de pace, pentru că iubește.

Grâul și neghina

V-am schițat, cu învățătura lui Cristos, nu cu ideile mele, un drum ideal pentru un creștin. Sunteți de acord că este înalt, sublim, atrăgător. Dar poate că cineva se întrebă: este posibil să trăim așa în societatea de astăzi?

Cu siguranță, Domnul ne-a chemat în vremuri când se vorbește mult despre pace dar nu este pace: nici în suflete, nici în instituții, nici în viața socială, nici între popoare. Se vorbește constant despre egalitate și democrație, iar castele abundă: închise, impenetrabile. El ne-a chemat într-un moment în care se strigă după înțelegere, iar înțelegerea

este remarcată prin absența ei, chiar și în rândul oamenilor care acționează cu bună-credință și vor să practice caritatea, pentru că –nu uitați– caritatea înseamnă mai mult *înțelegere* decât dăruire.

Trăim într-o perioadă în care fanaticii și cei intransigenți – incapabili să accepte motivele celorlalți– se cred drepti, etichetându-și victimele drept violente și agresive. El ne-a chemat, în cele din urmă, când auzim vorbindu-se mult despre unitate, și poate că este dificil de conceput că se poate tolera o mai mare dezbinare chiar între catolici, ca să nu mai vorbim între oameni în general.

Eu nu fac niciodată considerații politice, pentru că asta nu este treaba mea. Pentru a descrie într-un mod preoțesc situația lumii actuale, îmi este suficient să mă gândesc din nou la o pildă a Domnului: cea a grâului

și a neghinei. *Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în ogorul său. Dar pe când oamenii dormeau, a venit dușmanul lui, a semănat neghină prin grâu și a plecat.* Este clar: câmpul este roditor și sămânța este bună; Domnul câmpului a împrăștiat sămânța la momentul potrivit și cu pricepere desăvârșită; în plus, a fost organizată o pază pentru a proteja plantația recentă. Dacă apoi apare neghina, este pentru că nu a existat o corespundere, pentru că oamenii –în special creștinii– au adormit și i-au permis dușmanului să se apropie.

Când slujitorii iresponsabili îl întreabă pe Domnul de ce a crescut neghina pe câmpul Lui, explicația sare în ochi: *inimicus homo hoc fecit*, a fost dușmanul! Noi, creștinii, care ar fi trebuit să fim vigilenți, pentru ca lucrurile bune puse de Creator în lume să se dezvolte în slujba adevărului și al binelui, am adormit

–tristă lene, acel somn!–, în timp ce vrăjmașul și toți cei care-i slujesc lucrau fără încetare. Vedeți cum a crescut neghina: ce semănat abundent și omniprezent!

Nu am nicio chemare de profet al nenorocirilor. Nu vreau să vă prezint prin cuvintele mele o imagine sumbră, fără speranță. Nu intenționez să mă plâng de aceste vremuri, în care trăim prin providența Domnului. Iubim acest timp al nostru, pentru că este locul în care trebuie să ne realizăm sfințirea personală. Nu acceptăm nostalgii naive și sterile: lumea nu a fost niciodată mai bună. Dintotdeauna, de la nașterea Bisericii, când încă se mai auzea propovăduirea primilor doisprezece, apăruseră deja persecuții violente, începuseră ereziile, se răspândiseră minciunile și se dezlănțuise ura.

Dar nici nu este logic să negăm faptul că răul pare să fi prosperat. În tot acest câmp al lui Dumnezeu, care este pământul, care este moștenirea lui Cristos, a răsărit neghina: nu doar neghină, ci o mulțime de buruieni! Nu ne putem lăsa păcăliți de mitul progresului peren și ireversibil. Progresul ordonat corect este bun și Dumnezeu îl dorește. Dar se pune mai mult accent pe celălalt progres fals, care întunecă ochii atâtor oameni, pentru că deseori nu percep că omenirea, în unii dintre pașii ei, se întoarce în urmă și pierde ceea ce a cucerit înainte.

Domnul –repet– ne-a dat lumea ca moștenire. Și trebuie să avem sufletul și inteligența trează; trebuie să fim realiști, fără defetism. Doar o conștiință cauterizată, doar nesimțirea produsă de rutină, doar necugetarea frivolă, poate permite cuiva să contemple lumea fără a vedea răul, ofensarea lui Dumnezeu,

vătămarea uneori ireparabilă a sufletelor. Trebuie să fim optimiști, dar cu un optimism care se naște din credința în puterea lui Dumnezeu – Dumnezeu nu pierde bătălii–, cu un optimism care nu vine din satisfacția umană, din complacerea nesăbuită și îndrăzneată.

Semănând pace și bucurie

Ce e de făcut? V-am spus că nu am încercat să descriu crize sociale sau politice, prăbușiri sau boli culturale. Cu accentul credinței creștine, m-am referit la rău în sensul precis de ofensă împotriva lui Dumnezeu. Apostolatul creștin nu este un program politic, nici o alternativă culturală: el presupune răspândirea binelui, contagierea dorinței de a iubi, o semănare concretă de pace și bucurie. Fără îndoială, acest apostolat va aduce tuturor beneficii spirituale: mai multă dreptate, mai

multă înțelegere, mai mult respect al omului pentru om.

Sunt multe suflete în jurul nostru și nu avem dreptul să fim un obstacol în calea binelui lor veșnic. Suntem obligați să fim pe deplin creștini, să fim sfinți, să nu-L dezamăgim pe Dumnezeu și nici pe toți acei oameni care așteaptă de la creștin exemplul și învățătura.

Apostolatul nostru trebuie să se bazeze pe înțelegere. Insist din nou: caritatea, mai mult decât a dăruii, înseamnă înțelegere. Nu vă ascund faptul că eu am învățat, pe propria piele, cât costă să nu fii înțeles. Mereu am încercat să mă fac înțeles, dar sunt unii care au insistat să nu mă înțeleagă. Un motiv în plus, practic și viu, pentru ca eu să doresc să înțeleg pe toată lumea. Dar nu este un impuls circumstanțial cel care ar trebui să ne oblige să avem acea inimă largă, universală, catolică.

Spiritul de înțelegere este un semn al carității creștine a bunului fiu al lui Dumnezeu: pentru că Domnul vrea să mergem pe toate căile drepte ale pământului, ca să răspândim sămânța fraternității –nu a neghinei–, a iertării, a carității, a păcii. Să nu vă simțiți niciodată dușmanii nimănui.

Creștinul trebuie să se arate mereu dispus să conviețuiască cu toți, să ofere tuturor –prin relația lui– posibilitatea de a se apropia de Isus Cristos. Trebuie să se sacrifice de bunăvoie pentru toți, fără deosebire, fără să împartă sufletele în compartimente etanșe, fără să le pună etichete de parcă ar fi marfă sau insecte disecate. Creștinul nu se poate separa de ceilalți, pentru că viața lui ar fi mizerabilă și egoistă: *trebuie să se facă totul pentru toți, ca să-i mântuiască pe toți.*

Dacă am trăi așa, dacă am ști să ne impregnăm conduita cu această sămânță a generozității, cu această dorință de conviețuire, de pace! În acest fel s-ar promova legitima independență personală a oamenilor; fiecare și-ar asuma responsabilitatea față de sarcinile care îi revin în muncile temporale. Creștinul ar ști să apere mai întâi de toate libertatea celorlalți, pentru a putea apoi să o apere pe a lui. Ar avea caritatea de a-i accepta pe ceilalți așa cum sunt – pentru că fiecare, fără excepție, târăște mizeriile proprii și greșește, ajutându-i cu harul lui Dumnezeu și cu delicatețe omenească să învingă răul, să smulgă neghina, pentru ca toți să ne putem sprijini unii pe alții și să suportăm cu demnitate condiția noastră de oameni și creștini.

Viața viitoare

Sarcina apostolică pe care Cristos a încredințat-o tuturor discipolilor Săi

produce așadar rezultate concrete în sfera socială. Este inacceptabil să credem că, pentru a fi creștin, trebuie să întorci spatele lumii, să fii un defetist al naturii umane. Totul, chiar și cel mai mic dintre evenimentele oneste, conține un sens uman și divin. Cristos, om adevărat, nu a venit să distrugă ceea ce este uman, ci să-l înnobileze, asumându-și firea noastră umană, în afară de păcat: a venit să împărtășească toate eforturile omului, cu excepția tristei aventuri a răului.

Creștinul trebuie să fie întotdeauna dispus să sfințească societatea *din interior*, trăind pe deplin în lume, dar nefiind din lume, în ceea ce are – nu prin caracteristică reală, ci prin defect voluntar, prin păcat– de lepădare de Dumnezeu, de opoziție față de iubitoarea Sa voință mântuitoare.

Sărbătoarea Înălțării Domnului ne sugerează de asemenea o altă realitate; Cristos care ne încurajează la această misiune în lume, ne așteaptă în Cer. Cu alte cuvinte: viața pe pământ, pe care o iubim, nu este totul; *pentru că noi nu avem aici o cetate stabilă, ci căutăm viitoarea cetate veșnică.*

Să fim totuși atenți să nu interpretăm Cuvântul lui Dumnezeu în limitele unor orizonturi înguste. Domnul nu ne îndeamnă să fim nefericiți, sperând doar în mângâierea din viața de apoi. Dumnezeu vrea să fim fericiți și aici, dar tânjind după împlinirea definitivă a celeilalte fericiri, pe care numai El o poate satisface pe deplin.

Pe acest pământ, contemplarea realităților supranaturale, acțiunea harului în sufletele noastre, iubirea aproapelui ca rod delicios al iubirii lui Dumnezeu, reprezintă deja o

pregustare a Cerului, un început destinat să crească pe zi ce trece. Noi creștinii nu suportăm o viață dublă: menținem o unitate de viață, simplă și puternică, în care toate acțiunile noastre se întemeiază și se întrepătrund.

Cristos ne așteaptă. *Să trăim deja ca cetățeni ai cerului*, fiind pe deplin cetățeni ai pământului, în mijlocul dificultăților, nedreptăților, neînțelegerilor, dar și în mijlocul bucuriei și liniștii care vin din a ști că suntem copii iubiți ai lui Dumnezeu. Să perseverăm în slujba Dumnezeului nostru și vom vedea cum această oaste creștină a păcii, acest popor co-răscupărător, crește în număr și în sfințenie. Să fim suflete contemplative, în dialog constant, în relație continuă cu Domnul; de la primul gând al zilei până la ultimul al nopții, punându-ne în continuu inimile în Isus Cristos Domnul nostru, ajungând la El prin

Mama noastră Sfânta Maria și, prin El, la Tatăl și la Duhul Sfânt.

Dacă, în ciuda a toate, înălțarea lui Isus la cer lasă în sufletul nostru un gust amar de tristețe, să mergem la Mama Sa, așa cum au făcut apostolii: *atunci ei s-au întors la Ierusalim... și într-un cuget, stăruiau în rugăciune... cu Maria, mama lui Isus.*

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
inaltarea-domnului-la-ceruri/](https://opusdei.org/ro-ro/article/inaltarea-domnului-la-ceruri/)
(10.04.2026)